

Cinco mil valencianos, según los organizadores, y un millar, según la policía local, se manifestaron ayer por el centro de Valencia contra la política territorial y urbanística de la Generalitat Valenciana. Representantes de un centenar de plataformas vecinales clamaron contra la «falta de transparencia» del Consell al que reclamaron un debate social amplio que frene la «actual especulación urbanística». Afectados por PAI procedentes de la mayor parte de las comarcas valencianas, miembros de plataformas contra vertederos de residuos tóxicos, integrantes de los colectivos de vecinos contra la subestación eléctrica de Patraix o la línea de alta tensión que atraviesa la Valldigna elevaron sus voces contra lo que calificaron como «cerrazón institucional» del Consell que preside Francisco Camps a la hora de defender sus derechos. El gobierno valenciano, sin embargo, no parece dispuesto a tomar nota de las protestas de los valencianos que tomaron ayer las calles del centro de Valencia. El conseller de Territorio, Rafael Blasco, reiteró en una nota de prensa que el suelo protegido por el Consell supera en un 2.500% al reclasificado. Asimismo, el aparato de propaganda de la Generalitat -Canal 9- relegó en el informativo del mediodía de ayer la manifestación contra la política territorial del Consell al décimo lugar en su escaleta de noticias, anteponiendo no sólo temas de la actualidad del resto de España, como

el homenaje del PP a Manuel Fraga o el temporal de nieve en Guadalajara, sino informaciones sobre la importancia de la lactancia materna -haciéndose eco de unas jornadas celebradas en la población alicantina de Petrer-. Toda una declaración de intenciones.

CARTA A RAFAEL BLASCO, CONSELLER DE TERRITORI I HABITATGE

Divendres, 10 febrer de 2006

M'adrece a vosté en qualitat de màxim responsable en la gestió del medi ambient País Valencià, i amb l'objecte de comentar-li un parell de coses que últimament em ronden pel cap.

Com a estudiant de Ciències Ambientals, estic profundament implicat en la defensa dels valors ambientals del territori i en l'assumpció del paradigma de la sostenibilitat; com a estudiant d'últim curs d'una llicenciatura estic també preocupat pel meu futur laboral. Els ambientòlegs som els professionals del medi ambient, i hem d'exercir per tant la nostra activitat en eixe àmbit: hem d'intentar optimitzar la gestió ambiental de l'empresa, implantant sistemes de certificació i control; hem de vetlar pel compliment de la legalitat i la normativa com a tècnics municipals; i som també els encarregats d'identificar, avaluar i proposar mesures correctores per als impactes ambientals que provocaran les accions humanes en el medi; tot això entre moltes altres coses, és clar. Com podrà comprovar, les competències abarquen un ventall molt ampli d'ocupacions, i la nostra formació està encaminada a garantir el nostre èxit en l'enfrontament als complexos reptes de la gestió ambiental. A la carrera, d'un marcat aire multidisciplinar, l'aprenentatge (encara que amb certes dificultats, pel fet de ser la primera promoció) es basa en un coneixement exhaustiu del medi per tal de formular polítiques territorials, plans de gestió i avaluacions

d'impacte. Com a futurs professionals, ens sentim legitimats pel coneixement científic per tal d'escometre la dificultosa tasca que tenim al davant.

Tanmateix, i des de fa un parell d'anys, hi ha una desconfiança creixent entre la majoria dels alumnes, que compartisc plenament: quin futur ens espera com a ambientòlegs amb la gestió del medi que actualment es fa al País Valencià? Des de nombroses assignatures, i amb base únicament científica i tècnica, les actuacions, però especialment les línies mestres de la conselleria que vosté dirigeix, són criticades i posades com a exemple d'allò que mai no hem de fer. La seua política territorial contradiu tots els manuals d'Ordenació del Territori que he consultat, i la seua concepció dels espais naturals protegits no té ni un punt de coincidència amb els textos de referència en Ecologia. Com creu que se'ns queda el cos quan, dia rere dia, es fa més i més evident que aquell qui suposadament és el garant d'una millora continua en l'estat del medi i en la gestió mediambiental es perfila com el seu màxim agressor? És francament desesperant, com a persona sensibilitzada pel medi ambient i, per descomptat, com a estudiant.

Perquè no s'ha d'oblidar que, independentment de les afinitats polítiques de cadascú (i li puc garantir que la nostra llicenciatura acull un mostrari ben ample en aquest sentit), la ciència no atén a eixos paràmetres. Si es parla de connectivitat ecològica, lamente dir-li que una zona humida no admet permutes de sol no urbanitzable a cent quilòmetres de distància; si es tracta del PHN, el conductímetre que vaig usar per a mesurar la salinitat de l'Ebre a la seua desembocadura, i que indicava una qualitat d'aigua tan roïn que no era ni tan sols prepotable, no admet interpretacions; si m'esmenta el model territorial, només li demane que acudisca a la bibliografia per a que veja com, punt per punt, contradiu vosté tractats internacionals i els postulats més elementals (i basa el creixement en un recurs limitat, el sòl, del que resulta un desenvolupament, per definició, insostenible). Com creu que reacciona un alumne quan descobreix que, una vegada acabada la llicenciatura, el món al qual s'haurà d'enfrontar és, a més de laboralment hostil, absurd i mancat de les lleis que ha après, lleis necessàries per tal d'aplicar el coneixement científic de forma racional?

Per tot això li demane un poc de respecte per nosaltres, per als ambientòlegs. Un respecte que desconeix el seu company José Ramón García Antón, conseller d'Infraestructures i Transports, qui em va qualificar a mi, i per extensió a tots els professionals del medi ambient, com a "gent que busca el caos". El caos, ni més ni menys, a mi, que estudeie ciència per a fer front al caos mateix i proposar solucions racionals i contrastables! Els professionals del medi ambient són qualificats pel seu govern com "el caos": no té vosté res a dir? O és que potser hi està d'acord?

Senyor conseller: des del món acadèmic fa temps que se li demana major seriositat a l'hora d'abordar els greus problemes ambientals del País Valencià. En els últims mesos, la cosa ha pres caire de drama, amb desenes de projectes que, de realitzar-se només una xicoteta part, suposarien hipotecar el territori per a sempre i la pèrdua d'espais altament productius que en un futur ens faran, de ben segur, bona falta. Amb les declaracions simbòliques d'espais naturals protegits que després no comporten una gestió coherent ni un finançament suficient, fa vosté una política de protecció buida i triomfalista, que no resisteix una simple passejada per qualsevol parc natural. Com deia Ramon Folch, consultor ambiental de la UNESCO: "La